ION TABACU
UNIVERSITY OF PITESTI
ROMANIA
Ion TABACU
PROFESSOR
CONGRESS CHAIRMAN
VICE RECTOR - UNIVERSITY OF PITESTI

„Este foarte frumos și nobil să ajuți oamenii să învețe”

Ion Tabacu este profesor de 50 de ani, iar în toată această perioadă a predat doar la Universitatea din Pitești. A avut mandate de rector, pro-rector și șef de catedră încercând din aceste funcții să ajute cât mai mult învățământul din oraș, dar a și scris zece monografii publicate la edituri recunoscute, peste 280 de lucrări științifice și șase cursuri. Deține și un brevet de invenție.

Interviu realizat de **Sorin BARBU** / Foto: **arhiva Ion TABACU**

Cum a început această aventură?

A fost o chestiune foarte interesantă... În anii de liceu am cochetat cu ideea de deveni profesor de matematică, după aceea m-am gândit să devin medic, dar până la urmă opțiunea a fost să mă fac inginer de automobile. În vremurile acelea, în anii de liceu, făceai practică la mecanică, lăcătușerie, electrotehnică, iar eu în clasa a 11-a am învățat despre automobile. Profesorul care ne învăța „cunoștințe tehnologice” punea foarte mult suflet la orele lui și m-a atras foarte tare. Așa am ajuns să dau examen la Brașov, la autovehicule rutiere, în anul 1967. Îmi plăcea în continuare matematica, dar am continuat cu ingineria.

Ce au spus cei din familie? Au fost de acord, v-au susținut?

Au fost de acord cu decizia mea. Eu cred că în perioada aceea părinții se implicau mai puțin decât acum. În plus, posibilitățile lor erau limitate, iar atunci se considera că o carieră în domeniul ingineriei este sigură. Mama a fost casnică, iar tata a avut o pregătire tehnică în domeniul mecanic și răspundea de secția de finisaj de la antrepriza textilă Bucegi din Pucioasa, după ce în tinerețe fusese chiar directorul fabricii.

V-au plăcut anii petrecuți în facultate?

Foarte tare! Am avut colegi deosebiți. Stăteam câte cinci în camera de cămin, eram ca o adevărată familie și pot să vă spun că am păstrat legătura și ne vedem și acum. Din cinci în cinci ani mergem la Brașov și stăm în băncile în care am făcut cursurile. În luna mai am avut întâlnirea de 50 de ani.

Care a fost drumul după ce ați absolvit?

Am terminat facultatea în anul 1972. Îmi doream foarte tare să fiu și profesor și am primit repartiție în învățământul superior, la Institutul Politehnic București. Când m-am dus să mă angajez, rector era regretatul academician Radu Voinea, am avut o surpriză. Era foarte mirat că sunt acolo pentru că avuseseră și ei absolvenți. Rectorul a spus că este o „încurcătură” și că poate să-mi dea „o negație”, dar eu am spus că vrea să mă duc întâi la Pitești, să văd cum stau lucrurile.

50 de ani la Universitatea din Pitești

Și, ați fost mulțumit?

Vreau să vă spun că la Pitești m-au primit extraordinar. Am fost primul care am venit ajuns acolo direct din învățământul superior și așa am început cariera academică universitară la Institutul de Învățământ Superior din Pitești. De 50 de ani lucrez în aceeași universitate.

De ce ai nevoie ca să îți placă să lucrezi atâta timp în același loc?

Pasiune pentru profesie și de prieteni! Cu mulți dintre cei cu care am lucrat am fost coleg și în facultate, așa că am format un grup foarte frumos. Pot să vă spun și că am avut o mare șansă să-l întâlnesc pe profesorul Poțincu, cel care a fost primul care a condus institutul de învățământ superior din Pitești. Era un om deosebit, devotat școlii, alături de care am făcut mulți pași. Am publicat materiale, iar până anul 1973, am scris împreună două cărți care erau suporturile de la cursurile noastre de la Autovehicule Rutiere. Am fost foarte apropiat de colegii de la București și Brașov, iar la începutul anilor `80 au apărut primele cărți universitare redactate de colective mixte și am avut șansa de a fi curautor alături de personalitățile vremurilor, profesorii Untaru, Frățilă și Stoicescu, la două cărți: „Dinamica Autovehiculelor Rutiere și Calculului și Construcția Autovehiculelor”.

Emoții mari la primul curs pe care l-a predat

Cum a fost la catedră prima oară?

Când m-am dus prima oară la cursuri aveam 23 ani și acolo învățau și studenți care aveau mai mulți ani decât mine. În primul an am avut un curs de laborator automobile, la seral, unde erau o mulțime de tehnicieni care lucrau la unitatea de service de la Dacia. Aveam acolo șefi de garaj și de ateliere, oameni cu experiență, și mă gândeam: „Doamne, cum mă duc eu acolo? Ce să-i învăț?”. Până la urmă m-am descurcat foarte bine. Am avut emoții, dar a fost în regulă și m-am bucurat de un interes deosebit din partea lor. În 50 de ani am avut studenți trei generații dintr-o familie: bunicul, tata și nepotul.

Știu că ați avut și funcții de mare răspundere și mandate în care ați coordonat activitatea...

În anul 1990, după mai multe schimbări, am devenit Universitatea din Pitești și am fost foarte implicat având chiar responsabilități de conducere în evoluția acestei unități și în mod deosebit a acestei facultăți. Am avut două mandate de șef de catedră, două de decan și unul de prorector. M-am implicat foarte mult în dezvoltarea învățământului tehnic din Pitești, care s-a bucurat de recunoaștere națională și chiar internațională, în unele domenii. Și o să vă dau câteva exemple... Am inițiat învățământul pentru studii aprofundate, o pregătire postuniversitară, de unul sau doi ani, care urma o specializare. Aici am înființat primul program de Optimizarea Constructivă a Autoturismelor. În al doilea an am venit cu un program de Reconstrucția Accidentelor de Circulație și a fost prima dată când, în România, s-a dat un caracter științific acestei activități pe care atunci o putea face cam orice inginer. Atunci expertiza auto era gestionată de Ministerul Finanțelor! Am reușit, împreună cu colegii de la Pitești, să acreditâm prima școală doctorală de ingineria autovehiculelor. Este o unitate apreciată și susținută. Suntem cinci conducători de doctorat din Pitești, împreună cu un asociat din Universitatea Politehnica din Timișoara.

Cum a fost colaborarea cu uzina Dacia? Un asemenea colos în zonă înseamnă o responsabilitate foarte mare...

Am avut niște legături foarte strânse cu Dacia. Multe dintre cadrele didactice de la noi, în anii '70 și '80, erau cercetători sau lucrau ca proiectanți. În anul 2004 investitorii francezi de la Dacia au început să caute legături și structuri în mediul academic. La un moment dat, unul dintre șefii de la personal mi-a spus că aproape 60% dintre inginerii de uzină erau școliți la Universitatea din Pitești. Această informație m-a bucurat foarte mult!

Mândru de activitatea SIAR

Cât de mult v-a ajutat în activitate Societatea Inginerilor de Automobile din România?

Un factor esențial în dezvoltarea învățământului de autovehicule rutiere de la noi a avut-o Societatea Inginerilor de Automobile, înființată în anul 1990 din inițiativa regretatului profesor Negruș, inima și sufletul acestui proiect, alături de dascăli din București, Pitești și Brașov. Această societate există și astăzi și își editează revista cu sprijinul Registrului Auto Român. SIAR ne-a oferit un cadru unde să ne organizăm manifestările științifice, pe care le-am cuprins într-un program special, iar, încet-încet, le-am și acreditat. Așa am ajuns la conferințe europene, dar și de pe alte continente. Vreau să vă spun că pentru aplicația de la Pitești, pe care am făcut-o pentru conferința noastră, am primit acreditarea FISITA (Federația Internațională a Societăților de Automobile), iar la etapa următoare am ridicat-o la grad de congres. În primul an, după ce am făcut acest pas, „ne-am trezit" la Pitești cu specialiști, cercetători și cadre didactice din 18 țări. La aceste evenimente participau zeci și chiar sute de persoane.

Vă mai vedeți cu foștii studenți?

Avem o tradiție și ne întâlnim frecvent cu ei. Ne vedem la facultate și strigăm catalogul de fiecare dată. Mulți dintre studenții noștri au devenit sponsori ai unor proiecte și chiar participă la anumite activități. Și vă mai spun ceva... Aproximativ 80% dintre profesorii de la noi au absolvit facultatea noastră din Pitești și ne mândrim cu acest lucru.

Fiul lui Ion Tabacu, profesor la Universitatea din Pitești

Știu că ați ieșit la pensie, dar încă mai predați...

Am ieșit la pensie în anul 2014, dar nu am plecat de acolo. Am un curs la Master, dar am activitate și la școala doctorală. Nu mai am atât de multe -cursuri pentru că, după ani mulți în care am fost obișnuit să predau față în față, îmi este mai greu online. Să vă dau un exemplu... La un examen online, iarna trecută, mă înțelegeam mai greu cu un student și i-am spus să deschidă camera. Mi-a spus că nu are la el toate ustensilele pentru că era într-o parcare din Belgia. Îmi este greu să fac școală

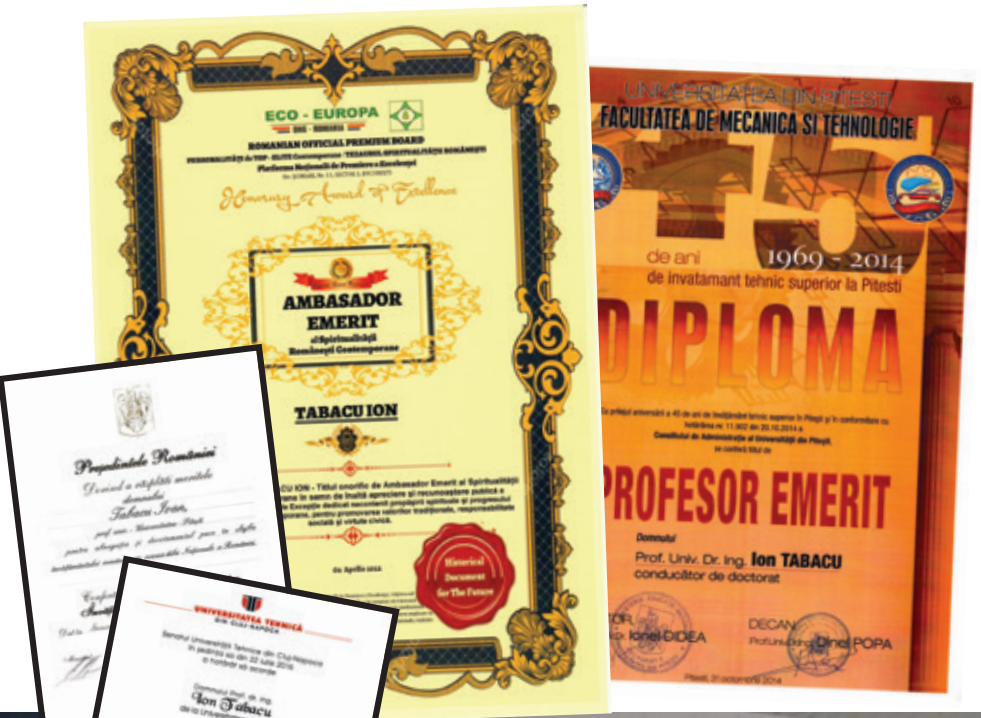

în acest mod. Este cam departe de modul în care m-am format și am crescut. Noi am fost obișnuiți să predăm față în față!

Ce au spus cei din familie că v-ați continuat activitatea și după ce ați ieșit la pensie?

M-au susținut foarte tare! Fiul meu este profesor la Universitatea din Pitești, tot la Autovehicule Rutiere, iar mare parte dintre cursurile pe care nu le mai predau le-a luat el. Activitatea asta te menține în formă, îți dă vivacitate și te ajută să nu te izolezi de lume. Băiatul meu mai glumește și spune: „Este timpul să te retragi și să-i mai lași și pe alții".

Care ar fi sfatul pentru profesorii la început de carieră?

Să pună pasiune în ceea ce fac! Dacă găsești de fiecare dată ceva care să te atragă, lucrurile vor ieși foarte bine. Este foarte frumos și nobil să ajuți oamenii să învețe și să-i îndrumi în acest mediu... unul deosebit de elevat. Dacă înțelegi construcția automobilelor și ești în stare să faci inginerie înseamnă că ai niște capacități și satisfacții în munca ta.